

Niels Petersen: Den højtærede Minister bemærkede til mig, at jeg maatte kunne indse, at man gik ud fra, at Tiden indtil 1. December vilde være tilstrækkelig til at bringe Boligloven ud af Verden. Jeg er nu ikke enig med Ministeren i, at det vil kunne ske, men det, jeg fremhævede, var netop det urimelige i, at man i et Lovforslag, som giver sig ud for kun at gælde en Forlængelse af Tilflytningsbestemmelserne for Provinsen, indsætter en Bestemmelse, hvorved man søger at vække Forestillinger hos Grundejerne om, at til den 1. December vil det hele være forbi, saa behøver de ikke at bryde sig om Nævnene, for saa eksisterer de ikke mere, og saa eksisterer Huslejlovgivningen i det hele taget ikke. Det er det, jeg synes er urimeligt, dette paa Forhaand at søge at udnytte den Situation, som man mener at kunne skabe, men som forhaabentlig ikke vil kunne skabes, inden 1. December d. A., og det er det, der gav mig Anledning til at fremhæve, at naar det ikke netop var Hensigten at skabe saadanne Forestillinger, var der efter min Mening ingen som helst Rimelighed i § 1; for § 1 havde jo ellers ikke noget som helst at gøre med dette Lovforslag, i hvert Tilfælde saaledes som Lovforslaget giver sig Udseende af at være, nemlig et Lovforslag, der alene gælder Tilflytningsbestemmelserne for Provinsen.

Men hvad der overraskede mig endnu mere, var den højtærede Indenrigsministers Udtalelse om, at hvis han ikke kunde faa denne § 1, som ikke har noget med Lovforslagets Formaal at gøre, saa interesserede han sig ikke for selve Lovforslaget, nemlig § 2, som det jo alene — i alt Fald officielt — drejede sig om. Han sagde, at saa vilde han græde tørre Taarer, hvis Lovforslaget strandede. Jeg er i og for sig ogsaa efter hans Udtalelser tilbøjelig til at tro, at de Taarer, der maatte falde af den Grund, ikke vilde være meget fugtige. Men det er dog ret ejendommeligt, at en Minister fremsætter et Lovforslag, hvori han siger, at han mener det rigtigt at imødekomme Krav, der stilles, fordi Forholdene er vanskelige, og saa kæder en Bestemmelse til, som ikke har noget med Sagen at gøre eller i Realiteten ikke burde have noget med den at gøre, og siger: Naar denne uvedkommende Sag ikke bliver vedtaget, vil jeg straffe alle de Kommuner, jeg før vilde imødekomme. Jeg kan ærlig talt ikke forstaa en Argumentation af den Art. Jeg kan ikke tænke mig, at Forholdet skulde være det, at hvis

der i det kommende Udvalg og forhaabentlig i denne Sal er et Flertal, som siger, at § 1 kan vi ikke have noget med at gøre, vil den højtærede Minister sige: Ja, men saa skal de Kommuner straffes, hvis Krav jeg anser for berettiget og ellers vilde have efterkommet.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. Niels Petersen talte om „Lovforslaget“ og „selve Lovforslaget“; „selve Lovforslaget“ er efter det ærede Medlem Hr. Niels Petersens Opfattelse sammenfaldende med § 2. Men det ærede Medlem faar nu undskyldte, at jeg ser dette Lovforslag som en Helhed og vil ikke kunne medvirke til en Sprængning af det, saaledes som det ærede Medlem Hr. Niels Petersen ønsker. Nu siger det ærede Medlem, at saa vil man straffe de Kommuner, som man igennem Lovforslaget vilde hjælpe. Nej, det ærede Medlem tager fuldstændig fejl. Lovforslaget tilsigter ganske simpelt dette ene: at skabe Mulighed for i de større Købstadkommuner — jeg har foreslaaet dem med over 15 000 Indbyggere; det er naturligvis ikke afgørende, om man der sætter et lidt højere eller et lidt lavere Tal, naar det blot dækker de Købstadbebyggelser, som har en saadan Størrelse, at Bolignøden i dem virkelig har nogen Betydning — at give i Maj Maaned Lejlighed til at foretage en nærmere Prøvelse af hele dette Forhold, blive klar over, i hvilken Grad man staar med uopfyldte Krav om Adgang til Kommunen, og i hvilket Omfang der maatte foreligge Kontrakter, paa hvilke der maa gøres Brud ved en saadan Bestemmelse for, under Hensyn til alle disse Forhold, saafremt Kommunalbestyrelsen maatte ønske at opretholde Restriktionerne, at tage det hele Spørgsmaal op til Overvejelse med Indenrigsministeriet for at afgøre, om den hele Sags Dimensioner for den vedkommende Kommune berettiger til fortsat at foretage det Indgreb, som Restriktionerne er. Det er saamænd hele Sagen i en Nøddeskal, og jeg synes, den er saa enkel og saa lidt egnet til de Foredrag i den højere Sfære, som her er holdt, at jeg har Grund til at udtale min Forbavselse over den Modtagelse, som dette Lovforslag har faaet.

Man ønsker altsaa ikke at give Ministeriet Lejlighed til at foretage en saadan Undersøgelse. Nuvel, naar man ikke gør dette, saa maa vi blive ved den Ordning, vi har, dertil er der intet som helst at sige.

Naar jeg fastholder Lovforslaget som